

ахна, викна, да тропа захвана. После се затири. Тѣсна ѝ се видѣ ширната поляна!

Козелътъ избѣга. Ний задъ храстъ се сврѣхме. После се съвзехме. Намокрихме кърпи. Втурнахме се всички:

- Бабо, нà студенко!
- Ето мокра кърпа. Покрий си лицето!
- Нà ти още бабо! Турни на ржцетѣ!
- Колко сж червени и подути дветѣ!
- Олеле, лицето! Я го погледнете!

Ехъ, че като викна баба Цоцолана:

— Червено! Подуто! Чакай да ви кажа, дяволи проклети!

И тя цапна, пухна, повтори, потрети — станахме червени и ний като нея. И никой да гъкне вече не посмѣя.

Като ни натупа, болката ѝ сякашъ по-търпима стана. И викна тогава баба Цоцолана:

— Кошницитѣ дветѣ до стрѣкъ изпразнете! Всичката коприва тука оставете!

Кошницитѣ праздни ние въ ржце взехме. И назадъ къмъ кжщи безславно поехме. Баба Цоцолана съ чадѣра прикри се. Но не шешъ ли, тъкмо предъ нашата порта стрина Постноядка предъ нея яви се.

— Мари Цоцолано, на какво приличашъ! Кажи, какво стана?

Ехъ че като плана баба Цоцолана:

— На какво приличамъ! Пъкъ смѣйшъ да приказвашъ! Махай се отъ тука! И никога вече да се не показвашъ! Ако ша дебела като слонъ да стана, постна храна вече нѣма да похвана!...

Че така, Смѣхурко. Баба Цоцолана за день и до пладне постноядка стана. И по този случай позачерви малко наштѣ черни кожи. Но безъ туй не може. Де щѣхме да помнимъ, че доктори бѣхме... Така или инакъ, но пакъ се насмѣхме. Поздравъ най-сърдеченъ отъ менъ и отъ мойтѣ славни патиланци.

Твой приятелъ вѣченъ: Веселъ Патиланчо.

